

“...No hi ha cap lloc tranquil a les ciutats de l'home blanc, cap indret on pugui escoltar-se el desplegar-se de les fulles a la primavera o l'orsar de les ales d'un insecte. Però potser sigui així perquè sóc un salvatge i no puc comprendre les coses. El soroll de la ciutat sembla insultar les oïdes. I quina mena de vida és quan l'home no és capaç d'escoltar el solitari crit de la garsa o la discussió nocturna de les granotes al voltant de la llacuna?...”

cabdill indi Seattle de la tribu Suwamish al president dels Estats Units, 1855

Corria l'any 1960 i des de Guadix (antigament Julia Gemella Acci) van arribar a la Girona grisa d'aquells temps una família de cognom Amador, Juan i Isabel un matrimoni que buscava una nova llar on començar una vida amb més futur. Un dels fills petits es va morir al tren, com si fos un èxode, camí d'aquí... una malúria el va atacar pel camí i va morir en braços de la Isabel. D'altres germans van morir de petits... eren altres temps. Una vegada a Girona amb les poques coses que podien portar al damunt... van anar a l'ajuntament a demanar on es podien establir, un urbà (policia municipal de l'època) els va acompanyar fins la muntanya de les Pedreres i en una zona embardissada i rodejada d'un munt d'escombraries i coses abandonades els va dir: “aquí podeu viure amb els vostres fills” Poc a poc van començar a edificar-hi unes “barraques”... “casas de cartón” per alguns... llar per altres. L'aigua va arribar gràcies a la intervenció del bisbe Cartanyà... que va donar instruccions a la companyia d'aigües perquè els connectés una canonada.

Per sort aquest matrimoni eren una parella fidel i ben avinguda i van tenir setze fills (“del mateix pare i mare”, concreta amb orgull un dels fills). Amb els temps els fills primigenis: Juan, Antonio, José Santiago, Luis, Paco, Manuel, Serafín... van passar uns anys per l'escola “José Antonio” de les Pedreres... allà van aprendre algunes coses de la cultura paia... però el dia a dia i l'haver de sobreviure els van empènyer cap altres camins, van deixar aviat l'escola i van haver de buscar-se alguna feina esporàdica, el que sortia per ajudar a la família.

Poc a poc es van casar: Juan-Àngela, José Santiago-Belén, Manuel-Josefina, Luis-María, Paco-Carmen... i van tenir fills que van anar també a l'escola pública “Prat de la Riba”... i alguns van arribar a l'Institut... però a casa no hi havia ni llibres, ni taula amb cadira per fer els deures o repassar les lliçons, ni diners per participar de les sortides, excursions o activitats extraescolars, a l'IES sovintejaven els petits problemes: retards, absències, deures no presentats, exàmens amb baixa nota, rendiment insuficient... i poc a poc abandonament dels estudis secundaris.

Els Amador van veure com molts veïns seus es desplaçaven cap el nou barri de Font de la Pólvora, edificat als 60's per allotjar les onades migratòries de la resta d'Espanya que arribaven a Girona i que no disposaven d'habitatge. En un primer moment, es creà un centre d'acollida a l'actual barri de Fontajau, que ben aviat es veié desbordat i els immigrants ocuparen amb barraques la muntanya de Montjuïc. A la fi, les autoritats projectaren un nou barri a la font de la Pólvora per allotjar ràpidament en blocs d'apartaments de poca qualitat els nous nouvinguts... però ells com els indis americans, estaven ja arrelats a les Pedreres... i la família volia seguir en aquella terra que els havien portat el seus pares.

Per sort els anys de bonança econòmica i l'apertura de les institucions democràtiques retornades van propiciar moments d'expansió... Poc a poc les parets van estar millorades, les uralites van ser substituïdes per teules, les cortines que feien de porta o finestres van deixar pas a les portes i finestres amb fusta i vidres... però va sortir el primer problema social... els veïns de Torre Gironella van poder consolidar el seu hàbitat i quan l'ajuntament va voler re-ubicar a la llarga família Amador... va arribar un grapat de signatures contra aquesta proposta i l'ajuntament democràtic va deixar el tema dins un calaix.

La família, llei de vida, seguia creixent... ara en Juan-Àngela, José Santiago-Belén, Manuel-Josefina, Luis-María, Paco-Carmen... ja tenen néts i algun besnét. També van a l'escola pública, l'Annexa Joan Puigbert. Recordo encara la cara de murri d'alguns gitanos quan fèiem el trasllat al carrer Isabel La Catòlica... en especial quan el calorós setembre del 97 per les tardes amb pantalons curts i samarretes brutes de pols i suor, amb les finestres obertes de bat a bat, posàvem armaris, lleixes, buidàvem capses de materials i llibres... i ells poc a poc es van acostar i ens van ajudar. Érem el nous veïns... els mestres dels seus fills i van percebre que començaven nous aires.

Els primers anys de l'Annexa a les Pedreres van ser complexos per la cohesió social... però amb l'ajut de tota la comunitat educativa i la il·lusió que tots els estaments hi vam posar, la petita comunitat d'un centenar llarg d'escolars es va consolidar en una escola progressista model arreu del món mundial i en un parell d'anys cap a doble línia. Els gitanos es van integrar des del primer moment. Venien amb ganes d'aprendre. Participaven del menjador escolar amb petits problemes de pagament... però com si fos una botiga de barri anàvem apuntant les seves aportacions. Els pares i avis dels Amadors escolaritzats participaven de les festes com les altres famílies. Important el seu paper en el pessebre vivent de cada any. I el més interessant, poques persones de la comunitat notaven els membres Amador.

Els néts dels Amador ja passen a l'IES, i ara els resultats són una mica

millors, els profes ens diuen que tenen més ganes d'aprendre... i algun completa els estudis. Aprofitem per felicitar al Manuel Amador que amb les seves dificultats, però amb un gran esforç i voluntat ja ha acabat Infermeria i encara segueix estudiant. Model a seguir pels seus cosins.

Bé però com en el cas dels indis americans... l'home blanc... aquí els païos, volen programar-ho tot.. i s'inicia un pla especial per les Pedreres. Després de diverses gestions, reunions i deixades damunt la taula... és redactat com a PLA ESPECIAL DEL PARC DE LES PEDRERES - GIRONA per "LAND Urbanisme i Projectes SLP" el març de 2012. A partir d'aquesta data comencen les pors a la família Amador. Ells encara recorden què va passar a Montjuïc.

Ens diuen les enciclopèdies virtuals: "Als anys 30 del segle XX l'Ajuntament de Girona planificà la primera urbanització de la muntanya, amb una escola i una ciutat-jardí per a la classe obrera. Sota els ajuntaments franquistes el projecte fou abandonat i, per bé que la muntanya fou declarada zona verda al 1955, el consistori gironí no pogué obtenir la cessió dels terrenys del castell –que eren una propietat militar–, ni evitar que al 1966 Ferran de Vilallonga comprés els terrenys del castell i preparés la seva urbanització definitiva. Entre 1967 i 1971 es començà a construir una urbanització de xalets per a la classe mitjana-alta que, a la fi, han acabat cobrint tot el mont. Per fer-la s'expulsaren les gairebé 3000 persones immigrants que s'havien instal·lat al mont en barraques quan arribaren de la resta de paratges de la península ibèrica a la fi dels anys 50 del segle XX. Al 1986 aquesta entitat de població tenia 1381 habitants".

Això és història... i molts com els Amador ho han viscut en la pròpia pell. I ara arriba el Pla Especial del Parc de les Pedreres que en 142 planes no hi ha cap concreció de què passa amb les persones que viuen en aquella zona a protegir. Curiosament als plànols no hi ha grafiades les cases i/o espais dels cavalls i d'altres animals. Per sort el Google Maps ens permet visionar de manera clara aquest lapsus.

Des de finals de l'any passat i aquest trimestre hi han hagut diverses reunions amb representants de l'ajuntament de Girona però a part de calmar els ànims dels assistents a la reunió, i de proposar 2 comissions de treball, una per l'endrega de la zona i l'altra per l'educació... poques concrecions sobre el futur de la família Amador i d'altres veïns.

Els que coneixem i visitem amb certa regularitat la família Amador coneixem els seus problemes, i com l'actual crisi que des del 2008 afecta a les classes socials més febles... per això crec que l'ajuntament ha de deixar de passar de puntetes en aquest tema i fer quelcom com s'ha fet al poble de Marinaleda, on amb una gestió progressista s'ha organitzat una manera de

fer diferent, aconseguint un alt índex de desenvolupament i, pràcticament, la plena ocupació per a tota la seva població. Aquest model econòmic alternatiu al capitalista ha trobat uns resultats notables i podria ser un projecte a seguir amb aquesta família Amador ajudant-los a organitzar una cooperativa i trobar així un modus vivendi adequat al segle XXI.

Si cal fer una endreça a la zona, on hi ha materials que no són de ningú en concret... es pot començar per contractar algun membre de la família Amador i així ja tindríem la llavor del nou projecte de gestió laboral.

Si cal fer obres per re-situar vials i serveis ja tenim altres possibilitats de treball pel nou projecte de gestió laboral.

Si arriba el dia (abans de vuit anys) que s'han de construir nous habitatges per la família Amador, com es va fer amb el cas de Montjuïc i Font de la Pólvora, potser aquesta vegada que es compti amb els braços d'aquesta família... com deien fa pocs els caps de colla en una carta al diari de Girona: "primer les persones"... tenen tota la raó, les societats avançades ho són perquè tenen cura de les persones, abans que dels bancs i del compliment de les lleis injustes.

Si ho deia el poeta Antonio Machado:

"Caminante, no hay camino,
se hace camino al andar."